

Din ce cauză suspin eu?

Romani 7.24: *O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?*

Romani 8.23: *Noi înșine, care avem cele dintâi roade ale Duhului, și noi înșine suspinăm în sinea noastră.*

Nu este nimic mai greu pentru inimile noastre decât să rămână permanent sub simțământul harului și să țină cu tărie la conștiința practică, că noi nu suntem sub Lege, ci sub har. Prin har inima este întărită și cu toate acestea, așa cum am spus, nu este nimic mai greu pentru noi, decât să înțelegem plinătatea harului, că este harul lui Dumnezeu, în care stăm, și în a cărui putere și cunoaștere trăim.

Numai în prezența lui Dumnezeu suntem capabili să înțelegem ce este harul. Și să fi în prezența Lui, acesta este privilegiul nostru. Însă de îndată ce părăsim prezența Sa, gândurile noastre proprii vor fi totdeauna active, și gândurile noastre nu se ridică la gândurile lui Dumnezeu cu privire la noi, la gândurile harului Său. La fel este imposibil să ai o noțiune reală despre har, până când nu stai pe fundamentul mare al harului, al darului lui Dumnezeu în Persoana lui Isus. Nici o chibzuință a inimii noastre nu poate cuprinde harul lui Dumnezeu. Orice înțelegere adevărată a lui trebuie să vină direct și liber de la Dumnezeu. Dacă eu aș fi avut vreun drept să mă aștept la ceva, oricât ar fi de neînsemnat, atunci n-ar mai fi fost harul curat și liber, n-ar mai fi fost acest „har al lui Dumnezeu”, de care am avut parte. Chiar și atunci când după ce noi „am gustat, că Domnul este bun”, gândurile noastre devin imediat active de îndată ce am părăsit prezența lui Dumnezeu. Și dacă este așa, că noi ne preocupăm cu păcatele noastre sau cu demnitatea noastră sau cu altceva, noi pierdem simțământul harului și nu ne mai încredem pe deplin în el.

Această plecare din prezența lui Dumnezeu este izvorul întregii noastre slăbiciuni ca sfinți. Căci numai în puterea lui Dumnezeu putem face ceva. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?” (Romani 8.31). Deplina conștiință a prezenței Sale binecuvântate face ca noi să fim mai mult decât biruitori. Chiar și atunci când ne gândim la noi înșine sau la împrejurările din jurul nostru, toate devin ușoare. Și numai în prezența Sa suntem capabili să evaluăm totul pe baza harului. Chiar și atunci când ne gândim la noi înșine, în timp ce în prezența lui Dumnezeu ne odihnim pe harul Său, nu ne va neliniști nimic. „Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz sau strâmtorare sau persecuție sau foamete sau lipsă de îmbrăcăminte sau primejdie sau sabie?” (Romani 8.33-35). S-ar putea să fim întristați în duhul, când vedem toate sub păcat, suferință și stricăciune, așa cum Isus „a suspinat în duh și S-a tulburat în Sine”, dar este imposibil să devii neliniștit din cauza vreunui lucru, oricare ar fi el, nici chiar de starea Adunării, dacă rămânem în simțământul prezenței lui Dumnezeu. Căci atunci ne bazăm pe Dumnezeu și totul va deveni un prilej pentru acțiunea harului Său de nepătruns.

Carnea (firea pământească) nu se bazează niciodată pe harul lui Dumnezeu. Ea ar putea să conteze pe îndurarea Sa cu privire la iertarea păcatului, dar și aceasta numai pentru că ea își închipuie că Dumnezeu ar fi indiferent față de păcat și nu-l mai ia în seamă, așa cum face ea însăși, sau El nu ar avea nici un drept să-l judece. Însă harul este total opus acesteia. Acolo unde el este recunoscut, este și un sentiment adevărat despre josnicia îngrozitoare a păcatului. Și de îndată ce am învățat să evaluăm păcatul cu măsura lui Dumnezeu, atunci și inimile noastre sunt pline de admirație pentru acest har de nepătruns al lui Dumnezeu, care le anulează pe toate, care a dat pe singurul Său Fiu să moară din cauza lor. Această anulare a păcatului prin vărsarea sângelui lui Isus nu este ceea ce omul natural înțelege prin îndurarea lui Dumnezeu. El gândește, așa cum am spus, la o iertare a păcatelor bazată pe indiferența lui Dumnezeu cu privire la păcat, și aceasta nu este har.

Dacă conștiința a fost trezită și gândești la responsabilitate, fără să cunoști harul așa cum se cuvine, primul lucru pe care îl faci este, să te așezi sub Lege. Nu poate fi altfel. Chiar și omul natural face aceasta deseori. El nu cunoaște o altă cale, ca să placă lui Dumnezeu, decât să asculte de Lege. Și în neștiința lui cu privire la Dumnezeu și la sine însuși gândește că ar putea aceasta. Dar dacă înțelegem ce este harul, atunci posedăm izvorul adevărat al puterii noastre ca creștini credincioși. Și rămânerea în sentimentul harului în prezența lui Dumnezeu este toată taina sfințeniei, păcii și odihnei duhului.

Sunt două lucruri, care pot deranja pacea duhului, și care, în timp ce ele deseori sunt confundate și amestecate unul cu altul, aduc mult necaz inimii sfinților. O stare neliniștită a conștiinței cu privire la primirea și mântuirea noastră și apoi un suspinat al duhului, așa cum îl amintește apostolul în Romani 8.23, din cauza împrejurărilor din jurul nostru, care ne provocă întristare și încercare.

Acestea sunt însă două lucruri total diferite. Împovărare și neliniștea duhului, pe care ar putea să le aibă cel sfânt și pe care le are realmente, în timp ce trăiește în lumea aceasta, din cauza împrejurărilor din jurul lui, este total opusă împovărării sau neliniștii conștiinței cu privire la iertarea păcatelor. Acolo unde este aceasta, acolo dragostea nu este la lucru. Eu-l constituie punctul central. Dar dacă întristarea este din cauza stării de lucruri din jurul nostru, atunci situația este contrară. Cât de adâncă a fost întristarea sufletului Domnului Isus! Ea s-a revărsat numai din dragoste și deplina conștiință de harul lui Dumnezeu. Dacă cunoaștem harul, dacă ne odihnim în Dumnezeu conștienți fiind că El este „pentru noi” și că El este dragoste, atunci cu siguranță nu vom confunda aceste două feluri de întristare. Însă totdeauna vom fi capabili să le confundăm, dacă nu înțelegem cum se cuvine ce este harul.

Dacă suntem în vreun fel neliniștiți cu privire la primirea noastră înaintea lui Dumnezeu, atunci putem fi pe deplin convinși că nu suntem cu totul întăriți în har. Desigur se poate ca în cineva, care este întărit în har, să fie sentimentul păcatului, dar acesta este total diferit de neliniștea conștiinței cu privire la primire și mântuire. Lipsa de pace poate avea cauza în două lucruri. Ori eu nu am fost pe deplin adus să mă încred numai în har, ori prin neglijare am pierdut sentimentul harului, ceea ce poate avea loc ușor. „Harul lui Dumnezeu” este așa de neîngrădit și așa de desăvârșit, că noi în momentul când părăsim prezența lui Dumnezeu, nici conștiința harului Său nu o mai putem avea. Nu mai avem nici o putere să ne sprijinim pe el.

Și dacă încercăm să cunoaștem harul în afara prezenței Sale, atunci îl vom folosi numai spre superficialitate și aroganță.

Harul este fără limite, fără bariere. Orice am fi în noi înșine, și noi nu putem fi mai răi decât suntem, cu toate acestea tot ce Dumnezeu are față de noi este numai dragoste. Nici bucuria noastră și nici pacea noastră nu sunt dependente de ceea ce suntem noi față de Dumnezeu, ci față de ceea ce este El față de noi, și aceasta este harul. El are ca premisă toate păcatele noastre și toată răutatea noastră, care sunt în noi, și revelează că prin Isus au fost îndepărtate toate păcatele și tot răul. Un singur păcat este în ochii lui Dumnezeu mult mai îngrozitor decât mii de păcate, da, decât sunt păcatele lumii întregi în ochii noștri. Și cu toate acestea, știind foarte bine cine suntem noi, lui Dumnezeu I-a plăcut să fie dragoste față de noi. Este total zadarnic să iei în considerare în vreun fel mărimea păcatului. Pentru cineva, ca să vorbim în felul oamenilor, ar putea să fie un păcat mare sau mic, dar nu despre aceasta este vorba. Harul stă în legătură cu ceea ce este Dumnezeu, și nu cu ceea ce suntem noi, cu excepția faptului că mărimea păcatelor noastre revelează mai mult mărimea nespus de mare a harului lui Dumnezeu. Totodată nu avem voie să uităm, că preocuparea și activitatea necesară a harului este să aducă inimile noastre în părtășie cu Dumnezeu, și să le sfințească, și anume prin aceea că noi învățăm să-L cunoaștem și să-L iubim. De aceea cunoașterea harului este adevăratul izvor al sfințirii.

În cadrul harului este vorba, așa cum am spus, numai de ceea ce este Dumnezeu, și nici câtuși de puțin de ceea ce sunt eu. Însă în momentul în care gândesc despre mine având sentimentul că Dumnezeu m-ar judeca din cauza păcatelor mele, în momentul acela nu stau fiind conștient de har. Inima naturală are astfel de gânduri și deseori ele sunt active chiar și în conștiințele trezite. Ea cercetează gândurile lui Dumnezeu cu privire la stare, fără să cunoască harul. Ea se teme de judecată și nu este capabilă să se sprijine pe ceea ce este Dumnezeu în Hristos Isus.

Am spus, că sunt două lucruri care, cu toate că sunt deosebite, care ne luate în seamă sunt deseori confundate de credincioși. O conștiință împovărată și suspinul omului spiritual din cauza răului din jurul lui. Și pericolul confundării acestora este prezent de îndată ce noi pierdem câtuși de puțin conștiința harului. La fel este ușor posibil, ca un sfânt, dacă el nu este destul de veghetor, să se tulbure în conștiința lui, că este întristat și suspină din cauza greutății îngrozitoare a răului din jurul lui. Și în acest caz conștiința dragostei lui Dumnezeu este slăbită și el se așează sub Lege. Dar este la fel de posibil, ca un sfânt să suspine, fără să fi pierdut conștiința acestei dragoste, da, că tocmai această dragoste este cauza suspinului său.

Când Domnul Isus la mormântul lui Lazăr a suspinat adânc din cauza acțiunii triste a păcatului și a vărsat lacrimi, atunci conștiința dragostei Tatălui nu a fost câtuși de puțin micșorată în El, căci în același timp El a spus cu deplină încredere în această dragoste: „Eu dar știam că întotdeauna Mă ascuți” (Ioan 11.42). La fel un creștin poate suspina, fără să se îndoiască în vreun fel de dragostea lui Dumnezeu și fără să piardă sentimentul harului Său. Dragostea pentru alții, legată cu un simțământ spiritual cu privire la rău, va da naștere la multe suspine în noi. Isus a simțit aceasta nespus mai mult decât putem simți noi, deoarece puterea dragostei Sale L-a făcut pe deplin capabil să simtă toată puterea răului, care apăsa inimile altora, în toată greutatea ei. El simțea suferința din jurul Lui în măsura în care El cunoștea

fericirea și dragostea Tatălui Său. Și cu cât și noi devenim mai conștienți că Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, cu atât mai mult vom suspina și noi. Cu cât suntem mai mult convinși de favoarea divină, cu cât practicăm mai mult harul și cu cât cunoaștem mai mult dragostea lui Dumnezeu și acțiunea acestei dragoste, cu atât mai mult vom fi întristați de tot ce vedem în jurul nostru. Însă aceasta nu va interpune nici cel mai mic nor între noi și favoarea divină.

În 2 Corinteni 5 și în Romani 8 Pavel se socotește printre aceia care suspină în duh. Și de ce? El a realizat rezultatul „harului, în care el sta”. Prin puterea credinței el era conștient că binecuvântările erau ale lui și năzuind după ele „el suspina în el însuși”, dar nu pentru că el avea vreo oarecare îndoială cu privire la mântuirea lui. El a fost eliberat pe deplin de orice nesiguranță cu privire la plinătatea și libertatea favorii divine și a harului față de el. Și conștient fiind de aceasta suspina în sine însuși, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului (compară cu Romani 8.23).

Însă la sfârșitul capitolului șapte este descris un cu totul altfel de suspin, dar care deseori, așa cum am remarcat, este confundat cu suspinul amintit mai înainte. Păcatul, care încă mai locuiește în noi, adică în carnea noastră, îi împiedică pe aceia care nu sunt consolidați în har, să diferențieze aceste suspine. Ultima jumătate a capitolului menționat este plină de ceea ce se numește „experiențe”, dar nu sunt experiențele unui creștin credincios, ci sunt gândurile sufletului în sine însuși și cu privire la sine. Starea descrisă acolo aparține într-adevăr unui suflet care a fost cu adevărat trezit, dar care se așează pe sine însuși în centru tuturor gândurilor lui. Se aude numai despre „eu”, „mine” și „mele”, dar nimic despre harul care este în Hristos Isus și nimic despre Duhul Sfânt.

Remarcăm în versetul 14 și un mod deosebit de exprimare: „Pentru că știm că Legea este spirituală”. Toți creștinii știu aceasta. Însă după aceea el nu continuă să apună: „dar noi suntem carnali, vânduți păcatului”, ci: „dar eu sunt carnal, vândut păcatului.” El se îndreaptă în momentul acesta spre sine însuși și la părerea, pe care el, ca unul care a fost trezit, și-a făcut-o despre sine prin experiențele sale sub Lege. El vorbește despre ceea ce este el înaintea lui Dumnezeu, dar nu despre ceea ce este Dumnezeu față de el. Și drept urmare strigă: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” (Romani 8.24).

Așa este întotdeauna. De îndată ce cineva gândește numai la el însuși, el va trebui să constate: „O, nenorocitul de mine! Ce să fac? Eu urăsc păcatul, doresc să fiu plăcut lui Dumnezeu, mărturisesc că Legea este bună, însă cu cât mai bine văd și știu aceasta, răul este totuși în mine, sunt cu atât mai mult nefericit!” Însă eu întreb: Este în toate acestea un cuvânt despre har? Niciunul măcar. Când însă la sfârșitul capitolului introduce pe Hristos, atunci el este capabil să răspundă: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” (Romani 8.25).

Desigur capitolul acesta conține adevărul deplin, dar este adevărul despărțit de har, de faptul că oricât de tristă și rea ar fi starea, Dumnezeu este dragoste, și numai dragoste față de el. Însă în loc să ridice privirea spre Dumnezeu, se spune mereu: „eu”, „eu”, „eu”, așa cum numai în versetul 15 se întâlnește de șase ori: „Pentru că ceea ce fac [eu] nu recunosc; pentru că ceea ce

nu vreau [eu], aceasta fac [eu]; iar ceea ce urăsc [eu], aceasta practic [eu].” Toate acestea sunt desigur o experiență folositoare, ca să ne conducă la cunoașterea propriei lipsă de ajutorare și neputință, dar noi trebuie să știm să le plasăm la locul care li se cuvine, și nu avem voie să uităm, că ele nu sunt experiența unui creștin credincios, dacă acesta își cunoaște poziția în har în Hristos Isus. Avem aici mai mult starea unui suflet, care încă nu a înțeles pe deplin cuvintele: „Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei nelegiuți” (Romani 5.6), dar și ale unui suflet care prin acțiunea cărnii s-a lăsat înșelat să privească la sine însuși, la ceea ce el vede, în loc să privească numai la Dumnezeu și la harul Său.

Efectele pe care credința le produce în sufletul nostru vor fi totdeauna corespunzătoare subiectului la care privim. Dacă de exemplu un credincios privește la Lege, atunci el vede starea lui spirituală mult mai clar decât poate un om natural să vadă pe a lui proprie. Și dacă apoi el vede caracterul stricat al cărnii lui față de această Lege și privirea lui nu merge mai departe, atunci el se aduce pe sine însuși sub condamnare, adică în simțământul lui cu privire la aceasta. El suspină fiind conștient de vina și slăbiciunea lui. El urăște răul și se ostenește să se despartă de el, dar aceasta este totul. Și după toate eforturile inutile în cele din urmă va striga: „O, nenorocit om ce sunt!” Și în măsura în care lumina crește în sufletul lui, în aceeași măsură crește și suferința lui.

Dar dacă credința privește la Dumnezeu, așa cum El S-a revelat în har, el va judeca conform lui Dumnezeu și harului Său. El nu judecă după rodul, pe care îl aduce, ci după revelația, pe care Dumnezeu a dat-o despre Sine Însuși. El se bazează pe har. Roadele harului nicidecum nu vor întârzia să se arate. Căci dacă în noi este viața, atunci și rodul harului se va arăta. Dacă cel sfânt recunoaște că pacea a fost făcută prin sângele crucii, atunci și dragostea se va revărsa. El simte că a fost chemat la binecuvântare, și de aceea el „va avea picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii” (Efeseni 6.15). Dragostea lui Dumnezeu este izvorul din care el însuși bea, și astfel el va fi un rău de dragoste pentru alții (compară cu Ioan 7.38). Cu toate că aceste roade sunt aduse acum, credința nu se bazează pe ele. Ea se poate odihni numai pe revelarea lui Dumnezeu, pe care El Însuși a dat-o despre Sine, ca „Dumnezeu al harului”. Dar dacă inima naturală se privește pe sine însuși, sau dacă creștinul vrea să se aprecieze după roadele proprii, atunci în mod necesar aceasta va trebui să aducă lipsă de pace, în loc de pace. În mine însumi văd numai păcat, și chiar și roadele credinței sunt amestecate cu nedesăvârșire. Cum pot eu să găsesc adevărata pace în ele? Pot numai să mă gândesc la judecată, chiar dacă eu ca și creștin știu, că ea este judecata Tatălui meu. Pace pot găsi însă numai în ceea ce Hristos a făcut pentru mine, în harul care este în Hristos Isus.

Care este deci poziția din Romani 7? În prima jumătate a capitolului apostolul constată marele principiu, că credinciosul „a murit față de Lege”. Apoi el descrie eforturile unui suflet trezit, care, știind că „Legea este spirituală”, se simte încă sub ea, este constrâns să exclame: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” Însă în toate acestea el este preocupat cu sine însuși. Credința însă nu face ca subiect al preocupărilor ei ceea ce este în inima mea, ci revelarea lui Dumnezeu Însuși în har. Dacă ne oprim la jumătatea drumului și vedem numai Legea, ea ne va descoperi condamnarea noastră și ne va dovedi că suntem fără

putere. Experiențele din Romani 7 arată ce suntem noi în noi înșine și trezesc necesitatea după har. Însă ele nu descriu o stare în har, ci o stare în care harul trebuie mai întâi să intre.

Eu nu spun că lupta nu va continua, căci nimeni nu va cunoaște harul, dacă el nu cunoaște și lupta, numai cel care nu s-a întors la Dumnezeu este fără luptă. Dar dacă harul a fost cunoscut cu adevărat, lupta ar putea continua, dar neliniștea conștiinței va înceta complet, chiar și în cazul conștiinței depline cu privire la spiritualitatea Legii și a stricăciunii cărnii. Dacă dragostea lui Dumnezeu este reală în inima mea, atunci nu voi mai exclama: „O, nenorocit om ce sunt!” Dacă dar lipsește conștiința acestei dragoste, atunci lipsește și credința simplă în harul lui Dumnezeu. Lipsește privirea clară a ceea ce este Dumnezeu față de mine în Hristos Isus. Căci atâta timp cât sufletul cunoaște aceasta, el va fi liniștit deplin, chiar și în mijlocul greutăților și luptelor de aici de pe pământ. Lupta este prezentă, dar ea nu deranjează pacea sufletului. Lupta nu este a noastră, ci a Domnului.

Dacă văd răul în mine și de aceea gândesc că Dumnezeu este împotriva mea, nu voi avea nici o putere pentru luptă. Voi fi curând doborât. Însă cunoașterea deplină, că Dumnezeu este pentru mine, îmi va da curaj și biruință și chiar mă va face capabil să spun: „Cercetează-Mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!” (Psalm 139.23,24). Având încredere în dragostea și harul lui Dumnezeu, pot să-L rog să cerceteze tot răul din mine, ceea ce altfel nu aș fi putut face, dacă aș fi vrut să nu ajung să descurajez. Dumnezeu este prietenul meu. El este împotriva răului din mine, dar El este pentru mine.

Apostolul spune în Romani 8.7, că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu însă prin darul Persoanei lui Isus a adus la lumină adevărul binecuvântat, că dacă omul este în vrăjmășie față de Dumnezeu, Dumnezeu este dragoste față de om. Vrăjmășia noastră a fost întâmpinată prin dragostea Sa. În aceasta vedem triumful harului, că dacă vrăjmășia omului a alungat pe Isus de pe pământ, dragostea lui Dumnezeu a adus mântuirea omului prin aceeași faptă. El a ispășit păcatele aceluia care L-au lepădat. În dezvoltarea totală a păcatului omului, credința vede revelarea deplină a harului lui Dumnezeu. Căci unde vede credința adâncimea cea mai adâncă a păcatului și urii omului față de Dumnezeu? Pe cruce. Și tocmai acolo este și locul unde El vede expresia cea mai mare a dragostei triumfătoare și îndurării lui Dumnezeu față de om. Sulița soldatului, care a străpuns coasta lui Isus, a lăsat să curgă ceea ce vorbea despre har și îndurare.

În continuare apostolul arată în acest capitol 8, că aceia care odinioară erau vrăjmași ai lui Dumnezeu, acum au devenit „fiii” și „moștenitorii” Săi. O, cât de nespuse de mare este dimensiunea harului Său față de noi! El ne-a dat aceeași parte, pe care o are și Domnul Isus! Noi suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos”! Nu numai că harul ne-a căutat și ne-a găsit, pe când noi eram încă în păcatele noastre, ci și el ne-a așezat acolo unde este Hristos. El ne-a făcut una cu Domnul Isus în toate, cu excepția gloriei Sale ca Dumnezeu. Deci sufletul a fost așezat în conștiința dragostei desăvârșite a lui Dumnezeu, și de aceea, așa cum se spune în capitolul cinci, „ne lăudăm în Dumnezeu”. Dar dacă în mine este vreo îndoială sau cea mai mică necunoaștere despre dragostea lui Dumnezeu, atunci eu m-am depărtat de har. Și atunci voi spune: „sunt nefericit, pentru că nu sunt ceea ce doresc așa

de mult să fiu”. Însă, preaiubiți prieteni, nu despre aceasta este vorba. Adevărata întrebare este, dacă Dumnezeu este ceea ce noi am vrea cu plăcere să avem, dacă El este totul și dacă Isus este tot ce noi ne dorim. Dacă cunoașterea a ceea ce noi înșine suntem sau a ceea ce noi găsim în noi înșine dă naștere la altceva decât să ne smerim și să mărim adorarea noastră cu privire la ceea ce este Dumnezeu, atunci nu mai stăm pe temelia harului curat. În marea nesfârșită a acestui har, inima găsește satisfacere deplină și odihnă în toate nevoile ei. Însă în timp ce harul dă pace desăvârșită sufletelor noastre, totuși el nu ne eliberează de toate suspinele noastre. Așa cum Domnul Isus, atunci când El era pe pământ, a pătruns în chip desăvârșit în nenorocirea și suspinul care era în jurul Lui și de aceea era „un Om al durerii și obișnuit cu suferința”, tot așa și cel sfânt să simtă la rândul lui greutatea răului din jurul lui. Și tocmai în măsura în care el rămâne în har, el va lua parte la această greutate și în suspinele lui va simpatiza cu creația suferindă și suspinândă. Și nu numai aceasta, ci și, pentru că noi înșine suntem încă în trup, „suspina în sinea noastră, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru”. Însă nu este nici o incertitudine cu privire la mântuirea noastră, ci dimpotrivă suntem pe deplin siguri că „toate lucrurile”, care ne produc aceste suspine, „sunt ale noastre”. Noi avem siguranța și gustul anticipat al gloriei și aceasta ne face să simțim și mai dureros contrastul cu lucrurile care sunt în jurul nostru. Cu cât savurăm mai mult bucuria prezenței lui Dumnezeu, cu cât cunoaștem mai deplin dragostea și harul lui Dumnezeu și cu cât realizăm mai mult fericirea și gloria lui Dumnezeu, la care am fost chemați, cu atât vom suspina mai mult. Însă repet încă o dată, că acest suspin este total diferit de suspinul unei conștiințe neliniștite. Să nu uităm aceasta!

Nepăsarea în viața de credință va slăbi în noi sentimentul adevărat al harului și atunci putem mai mult sau mai puțin să ne reîntoarcem la o stare, așa cum o găsim în Romani 7. Experiențele, pe care le vom face atunci, sunt experiențele unui suflet neeliberat. Dar dacă inima este umplută de binecuvântările bogate, pe care le avem în Hristos, ea nu se va întoarce înapoi, ca să se roadă pe sine însuși. Este privilegiul nostru ca sfinți să știm că nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus. Căci Legea Duhului vieții în Hristos Isus ne-a eliberat de legea păcatului și a morții (compară cu Romani 8.1,2). Însă noi nu trebuie să ne oprim aici, ci să privim mai departe, ceea ce noi suntem ca „fii ai lui Dumnezeu”, „moștenitori ai lui Dumnezeu” și „moștenitori împreună cu Hristos”, despre care Duhul ne dă mărturie. Dumnezeu ne-a „sădit în Hristos”, „ne-a uns” și „ne-a dat în inimă cele dintâi roade ale Duhului”. Și dacă înțelegem aceste gânduri de dragoste ale lui Dumnezeu față de noi, și că noi am fost rânduți mai dinainte „să fim asemenea chipului Fiului Său”, și să avem parte de gloria Sa, și dacă înțelegem ce este dragostea Sa acum în acțiunile Lui față de noi și că noi nu suntem încă în glorie, ci în trup în mijlocul răului și suferinței de aici, atunci vom suspina din cauza aceasta. „Și noi înșine suspinăm în sinea noastră, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8.23). Posedarea celor dintâi roade ale Duhului este deci cauza acestor suspine, și nu o conștiință rea. Duhul lui Hristos suspină împreună cu noi.

Această suspinare este totdeauna însoțită de încrederea în Dumnezeu, care nu lipsește nici chiar atunci când „nu știm ce să cerem așa cum ar trebui”. Căci se adaugă: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu.” S-ar putea ca eu să văd în mine, sau în alții sau chiar în Adunare răul și să doresc să mă rog în acest scop, fără însă să am înțelegerea corectă, care ar fi cel mai bun mijloc de ajutor, dar totuși știu că

„Duhul vine în ajutor slăbiciunii mele” și El „suspina cu mine”. Dumnezeu nu ține seama de neștiința mea, ci El răspunde conform cu gândirea Duhului, care totdeauna „mijlocește pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu”.

Dacă ne încredem în călăuzirea lui Dumnezeu în „toate lucrurile”, vom fi capabili să spunem: „Sunt sigur că toate lucrurile lucrează împreună spre bine”. Dacă un suflet este în această stare, atunci orice ar veni, necaz, suferință, supărare, durere, totul este pace, căci el se odihnește în Dumnezeu și nu privește, ca în Romani 7, la sine însuși. Atunci vom aduce toate suferințele noastre în legătură cu dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu. Isus știa pe deplin, ca nimeni altul, ce era prezența lui Dumnezeu și savurarea favorii Lui, și El „a suspinat”, deoarece El a venit din această prezență și a găsit pe oameni stând în afara acestei prezențe. Viața, pe care eu o am acum, nu stă în legătură cu responsabilitatea sub Lege, ci în legătură cu Hristos, care a purtat pentru mine judecata din cauza încălcării Legii. În loc să fiu nefericit, așa cum sunt când stau sub Lege și privesc la mine însumi, mă bucur conștient fiind de mântuire, mă odihnesc în har și „mă laud în speranța gloriei lui Dumnezeu”. Însă în momentul când am devenit părtași unei licăriri a gloriei lui Hristos, lumea ne va prezenta o scenă a suferinței și captivității.

În afară de aceasta, acest suspin din cauza răului din jurul nostru este totdeauna însoțit de dragoste. Dacă eu, de exemplu, văd un sfânt că păcătuiește, suspinul mă va conduce la dragoste și har față de cel care păcătuiește. Conștiența favorii divine, pe care eu o am despre cel care a păcătuیت, mă va conduce la el și mă va îngrijora cu privire la el. Și în timp ce sunt întristat de păcatul lui, totuși în mijlocul întristării mele mă voi bucura în Dumnezeu. Deci dacă acestea sunt așa, preaiubiți frați, dacă favoarea și dragostea lui Dumnezeu sunt locul în care ne-a așezat harul, atunci întreb: Ne odihnim noi cu adevărat în acest loc binecuvântat? Dacă Dumnezeu este dragoste și nimic altceva decât numai dragoste desăvârșită, și cu toate acestea bucuria noastră nu este deplină, sau există vreun fel de nesiguranță în sufletele noastre cu privire la poziția noastră înaintea Lui, atunci nu ne putem odihni în harul Său. Și dacă în inimile noastre este vreo neîncredere și neliniște, să vedem dacă nu cumva vine de acolo că noi încă mai spunem: „eu”, „eu”, și ne îndepărtăm privirea de la har. Noi putem avea credință, dar avem nevoie și de simplitatea inimii, ca să privim permanent la harul lui Dumnezeu.

Este mult mai bine să ne gândim la ce este Dumnezeu, decât la ceea ce suntem noi. Această privire la noi înșine este chiar mândrie, o lipsă a deplinei conștiențe că noi nu suntem capabili de nimic. Atâta timp cât nu știm aceasta, niciodată nu vom ajunge să nu mai privim la noi înșine ci numai la Dumnezeu. Deseori s-ar putea probabil ca privirea răului din noi înșine să ne facă să primim învățătură cu privire la rău. Însă aceasta nu este tot ce avem nevoie. Privind la Hristos avem privilegiul să ne uităm pe noi înșine. Adevărata smerenie nu constă atât de mult în faptul că noi gândim rău despre noi înșine, ci mai degrabă, că noi nicidecum nu ne gândim la noi înșine. Eu sunt prea rău și fără valoare, ca să mă gândesc la mine însumi. Ceea ce am nevoie este să mă uit pe mine însumi și să privesc la Dumnezeu, care realmente este demn să fie subiectul tuturor gândurilor mele. Și dacă este așa, atunci realmente nu îmi voi acorda importanță.

Preaiubiților, dacă putem spune, ca în capitolul 7, „știi că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun”, atunci am gândit destul de mult cu privire la noi înșine. Haideți acum să gândim la El, care cu mult înainte, înainte ca noi să putem gândi la noi înșine, a avut gânduri de bine și nu spre rău. Să privim ce sunt gândurile Sale de har cu privire la noi și să primim cuvintele credinței: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?”